

Viggo Sverre Jensen

Da budskapet om Viggo Jensens død nådde meg, stanset min tilstedeværelse i den hverdagen jeg sto i. Det har blitt klart for meg at opplevelser og folk ofte kan virke viktig i øyeblikket, men at når det skal settes sluttstrek for erindringene, blir mange av disse borte. Det må være grunner til dette. Selvfølgelig ting som at jeg kjente Viggo i mer enn 40 år. Selvfølgelig ting som at han er faren til Jorulf som har vært min beste venn i enda flere år. Slike selvfølgeligheter setter ikke av seg selv uutsettelige spor. For dette handler om noe helt annet enn livets selvfølgelige gang.

Dette handler om et menneske som kunne møte en liten gutt på guttens egne premisser. Som kunne sette seg ned på en 10-årsnivå og gi ham følelsen og opplevelse av å være den viktigste person han har møtt. Det handler om et voksent menneske som kunne stoppe opp og gi situasjonen den tiden den trengte og være oppriktig interessert i meg. Det handler om et pedagogisk menneske som evnet å sette inn i barnesinnnet og gi det oppmuntring og ros. Det handler om et menneske som i årevis etterpå i detalj kunne glede meg med en presis gjengivelse av en replikk jeg hadde for 30 år siden, et dristig sprang fra stupetårnet 35 år etterpå, et hopp i lille Lysgårdsbakken som ingen i verden som så det kunne huske unntatt nettopp deg. Det handler om Viggo som kunne instruere skielever på Danskejorden på et sammensurium av flere stotrende språk i en og samme setning, men som ble så elegant og sjarmerende overlevert kombinert med stom Christiania og tyngden på ytre ski i plogsvingene at han sporenstreks ble invitert på feite lunsjer på Birkebeiner'n og like elegant slo tysker'n i sjakk mens han med livets største selvfølgelighet drakk hans konjakk og konverserte hans kone i senk. Alt på samme tid - selvfølgelig. Ellers ville det ikke vært Viggo.

Denne mesteren til å skifte tablåer. Denne konversasjonens kunstner kunne få den lille gutten, den problemfylte tenåringen, den yre tyveåringen, den beste studenten, den alvorstunge o deprimerte, den ensomme, den oppblåste, den leie, den sinte og den gamle til å oppleve at samtalen hadde gjort deg til et midtpunkt - til noe viktig i din egen tilværelse. For det er det dette handler om: Viggo lot hver av oss i tur og orden bli høydepunktet. Lot oss hoppe over lista. Lot oss bli vinnere i et riktig riss av livets mange situasjoner. Han var stor nok til det - hver eneste gang. Nåja, han var liten gutt selv også, mestret tilsynelatende ikke livet på sosialdemokratiets premisser og aller minst etter småborgerskapets snevre regler og mal. Men du verden hvordan han turnerte dette. Med den rånkeste holdning, et glitrende intellekt som lyste opp i hele Storgata og alle kafeene i byen, en fysikk av Guds nåde skapt gjennom idretten og friluftslivet han var så glad i, de ytre tegn som preger en sjelelig sunnhet og frihet som bare de friskeste av oss har, nemlig den konstante tilstedeværelse i enhver samtale, evnen til å spre glede og oppmuntring til rike og fattige, store og små, gamle og unge, det tilstedeværende og skarpe blikket - ørneblikket, de presist formulerte og kjappe replikkene og ikke minst - hans oppriktige glede over andres fremgang. Størst var kanskje allikevel kjærligheten hans til det skjøre i livet.

Vi har mistet en læremester. Vi har i vår travelhet så uendelig nye å lære av det han i ett og alt var for oss. Alle sangene og diktene han i hundrevis kunne utenat, sjakkpartiene, Kaaken, friluftslivet. «Ja, vi elsker» og ØRNEBOKA, gåsunger og isbading og morgengymnastikk før fugla fikk opp nebbet, og alt annet vi sitter med minner om.

Det gjør så godt å tenke på alle de fine stundene vi hadde sammen med ham. På vegne av alle vennene fra Kaaken lyser jeg fred over hans minne.

Lars Åge Hjelseth